

**Dins el circ itinerant** Els periodistes Jordi Bianciotto i Mar Cortés fan un recorregut per les visites que ha fet Bruce Springsteen a l'Estat espanyol

# Incondicionals de Bruce



David Castillo

Barcelona

Com si fos gairebé un treball d'antropologia, els periodistes musicals Jordi Bianciotto i Mar Cortés han reconstruït a *Bruce Springsteen en España* (Quarentena) la trajectòria que l'astre de Nova Jersey ha seguit entre nosaltres, des del ja llunyà 1980, quan Springsteen i l'E Street Band van portar *The river* al ressonant Palau dels Esports. Molt ha plogut, moltes baixes ha sumat el *rock-and-roll*, i el veterà Springsteen ha abandonat l'aura de música de culte per esdevenir una de les grans estrelles de la música actual. La promotora Doctor Music ha exhaurit ràpidament les entrades dels dos concerts convocats pel maig, i el llibre de Bianciotto i Cortés —que ja havien publicat en català el molt recomanable *El fenomen Springsteen*, a Ara Llibres— ens pot servir per obrir boca, repassar les nostres pròpies sensacions en les anteriors cites i farcir-nos de dades interessants. Volums com ara *Bruce Springsteen en España* ja no són exclusivament manuals per a la gent del rock sinó veritables llibres d'història sobre els costums quotidians de les últimes dècades del segle XX. Un exemple serien les més de setanta mil persones que es van reunir cadascun dels dos dies al Camp Nou el 2008. L'ingent treball de documentació és fruit d'un any i

mig d'elaboració, tant entrevistant testimonis com redactant els textos, i de la recopilació de material com ara entrades de tots els concerts, repertoris, retalls de premsa i material fotogràfic —tant de professionals com d'amics i fans—, com el que reproduïm a l'article de l'aficionat holandès René van Diemen, que va captar Bruce embolcallat amb una senyera i abraçat al malaguanyat Clarence Clemons en el concert del Palau Sant Jordi el 2006: "Reunir tot això i maquetar-ho ha estat molt laboriós. Algú m'ha dit aquests dies que ja no es fan llibres així. No ho sé. El que puc assegurar —ens diu Bianciotto— és que aquest llibre no és un producte del *copy & paste* que tant veiem a internet. Sense criticar les possibilitats que ofereix la xarxa, el llibre és resultat d'unes mirades apassionades a l'artista; d'una memòria, nostra i dels que hi han col·laborat, i d'unes experiències reals, no fingides ni virtuals. També afegiria que el llibre, on la recuperació de premsa escrita ocupa un espai destacat, amb molt poder emocional, és el testimoni d'una era: si d'aquí a deu o vint anys es fa un llibre així, ja serà completament diferent. Bé, pot ser que ni tan sols sigui un llibre!"

Del protagonisme de Barcelona en els concerts del Boss, Bianciotto té clar que és un dels punts calents del mapa springsteenià, com també ho són Milà i les ciutats sueques d'Estocolm i Göteborg: "Dir això no vol dir ser un innocent ni un il·lumi-



Springsteen, amb una senyera, al Palau Sant Jordi el 2006 ■ RENÉ VAN DIEMEN

nat: és un fet, sense necessitat d'exagerar-ho i dur-ho a la caricatura. De la mateixa manera que Serrat té una relació singular amb Buenos Aires i Abba la tenia amb Austràlia. El biògraf

oficial de Bruce, Dave Marsh, va escriure al llibre *On tour 1968-2005* que el concert de 1981 al Palau d'Esports va ser el millor de tots els que havia vist, i n'havia vist molts. A Barcelona va

arrencar la gira mundial de reunificació de l'E Street Band, el 1999, i s'hi va tancar el *Magic tour* del 2008 amb les convocatòries més massives. Aquí es va enregistrar el DVD *Live in Barcelona*. És, amb diferència, la ciutat de l'Estat on ha actuat més vegades, tretze cops!"

Les morts de Danny Federici (el 2008) i Clarence Clemons (el 2011) són un altre dels reptes dels seus directes: "La de Federici s'ha assumit evidentment amb dolor però la banda ha mantingut el seu poder. L'absència de Clarence és més delicada. Encara ho hem de veure. El buit emocional serà impossible d'omplir però Springsteen ja ha demostrat que se'n pot sortir amb altres formats. L'E Street Band és important, però de Boss només n'hi ha un. Veurem com s'ho fa per afrontar el *crecendo* final de *Thunder road*."

Sobre la gira que el farà tornar el pròxim maig a Barcelona, Jordi Bianciotto conclou: "Hem de veure com serà el nou disc. A mi m'agradaria que recuperés la idea de les gires amb un cert concepte, amb un disc nou (bo, és clar) com a punt de partida, però el 2008 i 2009 ja vam veure que la feblesa dels darrers concerts el feia dissenyar repertoris canviants i fins i tot peticions del públic. Potser serà aquest el Bruce Springsteen del 2012; ja ho veurem. Un Bruce més festiu i potser més complaent, però fins i tot quan ho és continua sent especial." L'esperem amb paciència. ■

Sala Petita  
14.12.11  
26.12.11

Teatre Nacional de Catalunya

Direcció: Antonio Calvo

VERDAGUER

Canigó

Preus 10+26 €

Poesia

LA VANGUARDIA

## El compromís de Magris a l'escena

El Tantarantana ofereix una versió del text literari 'Vostè ja ho entendre'

J.B.  
BARCELONA

El director i dramaturg Xavier Albertí ha condensat el text literari *Vostè ja ho entendre*, de Claudio Magris, per dur-lo a escena. El compromès escriptor fa una relectura del mi-

te d'Orfeu i Eurídice fent-la coincidir amb part de la seva autobiografia. L'actriu Carme Sansa interpreta una dona gran que està en una mena de casa de repòs en espera que el seu marit la passi a recollir. En realitat, ella viu als llimbs i és el seu Orfeu-Magris que la reclama. Ella, però, al final renunciarà a sortir perquè sap que no podrà explicar "com és la vida allà dins", diu Albertí. El monòleg,

d'una hora de durada, es pot veure al Tantarantana fins al 8 de gener.

La dona de Magris, que va renunciar a la seva carrera literària per ajudar a l'excel·lència del seu marit escriptor, segueix viva cada cop que l'autor no renuncia a allò a què es van comprometre en vida: si per la desesperació es deixa anar i perd exigència en els seus escrits i en les seves posicions morals, Ma-



Carme Sansa, a 'Vostè ja ho entendre' ■ EL PUNT AVUI

gris en realitat fa inútil l'aposta de la seva estima. Aquesta és la tesi d'un text dur, sec, que demana intimitat i proximitat amb l'actuació. Sansa interpreta el text asseguda en una cadira quasi sense moure's, per donar tota la volada a la paraula de Magris. Com a Orfeu i Eurídice, la retrobada entre els estimats serà impossible. Només queda el record i el compromís. ■